

— Det er mig en Glæde at anerkjende de varme Ord, hvormed den høitærede Minister under Forhandlingerne i Folkethinget hævdede, at han ikke vilde udsætte Forskjellen mellem ægte og uægte Børn, men det forekommer mig, at Lovforslaget vil føre til de Konsekventer, at paa visse Punkter vil i Virkeligheden den ugifte Kvinde, som føder Børn udenfor Ægteskabet, komme til at blive bedre stillet end den gifte Kvinde, som føder Børn i Ægteskabet. Der er i saa Henseende en lille Bemærkning, jeg vil tillade mig at gjøre, om det Supplement, som det forekommer mig, der maatte føies til Lovforslaget, hvis det skulde vedtages saaledes, som det foreligger, eller dog væsentlig saaledes. Det forekommer mig at være aldeles nødvendigt, thi ellers vil man virkelig komme til at udsætte sig for, at Kvinder, som føde Børn udenfor Ægteskab, naar de ikke have Betænkelse ved at give falsk Angivelse eller om fornødent at aflægge falsk Ed, faar et Fattiglem eller et Ladegaardslem til at vedkjende sig Paterniteten. Det forekommer mig, at man ligesom udsætter sig for ved et saadant Lovforslag at give Anledning til Mened, hvilket man dog maa være i høi Grad varjom med. Det er en Bestemmelse, som godt kunde tilføies, at naar Faderen allerede var under Fattigvæsenet, kunde Moderen ikke faae Understøttelse, uden at det blev regnet som Fattigunderstøttelse. — For mig staar det uinegtelig saaledes, at dette Lovforslag, hvis det skal vedtages, som det foreligger her oversendt fra Folkethinget, vil overmaade let komme til at medføre Konsekventer, som ville blive i høi Grad sørgelige. Jeg er bange for, at det vil medføre Konsekventer af den Bestaafenhed, at det ikke vil vare længe inden man indser, at den Ordning, som man har truffet, ikke kan blive ved at bestaa, og derfor vil jeg sige, at hvis dette Lovforslag skal vedtages, maa jeg i alt Fald anse det for ønskeligt, at man tilføier en Tilløgsparagraf, hvori der bliver givet den samme Bestemmelse, som blev givet med Henjyn til Lovforslaget om Tilfjyn med Bleiebørn, at Loven kun skal gjælde i et vist Naremaal, og Sagen saa paany optages til Overveielse, thi saa vilde man dog, naar disse Nar vare gaaede, og man havde Erfaring for, hvorledes Loven havde virket, have aabnet en Udvei til at blive fri for den, hvis det viste sig, at den havde medført saadanne Konsekventer, som jeg har omtalt. — Jeg skal til Slutning udtale, at, netop fordi jeg, som jeg begyndte med at sige, har Sympathi for de stakkels Børn og Modre, har det været mig svært at tage Ordet saa bestemt imod dette Lovforslag, som jeg har

gjort, og det skulde være mig overordentlig kjært, om den ærede Minister eller et af Thingets ærede Medlemmer kunde overbevise mig om, at mine Betænkelse ere ugrundede. Thi jeg mener ikke, at fordi man har en Mening, skal man staa uforanderlig fast paa den, saa at man ikke kan gaa over til et andet Standpunkt. Kan Noget overbevise mig om, at de Betænkelse, som jeg her har givet Udtryk, ere ubegrundede, at jeg har Uret i den Betragtning, jeg har, saa er det en anden Sag, men som Sagen nu staar for mig, ser jeg mig ikke i Stand til at stemme for Lovforslaget, medmindre det ved Behandlingen her i Landstinget kan undergaa en temmelig væsentlig Forandring.

Svejen: Jeg skal ikke — i det Mindste ikke i Dieblisset — prøve paa at komme ind paa den Række af almindelige Betragtninger, som det ærede Medlem, der stift havde Ordet, fremdrog. Idet jeg forudskifter den Bemærkning, at det ester min Mening med Rette blev gjort gjældende i Fjor her i Salen, ligesom det ogsaa er blevet gjort gjældende i det andet Thing i Nar, at hele Forslagets Grundtanke egentlig hviler paa den Grundtanke, at da Børn, der ere fødte udenfor Ægteskab, ere komne ved sælles Skyld baade fra Barnemoderen og Barnesfaderen, maa man ogsaa saa godt, som det af Lovgivningens Vel kan lade sig gjøre, drage Omsorg for, at Byrderne for Børnets nødtøftige Underhold deles lige mellem Faderen og Moderen, maa jeg udtale, at det ogsaa forekommer mig, at alle Bestemmelserne i det foreliggende Lovforslag i Grunden gaa ud paa dette: saa vidt muligt at sikkre Barnemoderen, at hun faar Halvdelen af, hvad man antager, der medgaar til Børnets nødtøftige Underhold. Den Bemærkning, at man skulde have særegne Bestemmelser, hvis det er et Fattiglem, der bliver Fader til et af disse Børn, at Moderen da ikke skulde have Ret overfor ham, maa jeg oprigtig tilstaa, forstaar jeg ikke. Man maatte i alt Fald da, synes jeg, have en tilsvarende Bestemmelse om, at forsaavidt det var en Kvinde, der i Forveien var et Fattiglem, som fødte et Barn ved en Mand, som ikke var Fattiglem, skulde Byrden, udelukkende komme til at paahvile Barnesfaderen. Jeg skal følge den Opfordring, som den ærede Minister fremkom med i sin Udtalelse, ikke at gaa ind paa Omtalen af disse mere udtgaaende Fordringer, som han ikke ønsker skulle knyttes til denne Lov, og som jeg udtalte mig for i Fjor, og som jeg fremdeles i Nar tror, det vilde være rigtigt at faae. Og da jeg erkjender, at Forslaget, som det